

PÁKÓ GYULA, 1955–2014

2014. október 9-én, életének 60. évében tragikus hirtelenséggel elhunyt iskolánk, az ELTE Apáczai Csere János Gyakorlógimnázium és Kollégium fizika vezetőtanára, *Pákó Gyula*. Földi maradványaitól október 22-én búcsúzott el családja, barátai, kollégái és diákjai az Óbudai temetőben.

Tartalmas, sikeres, boldog életet hagyott maga mögött.

1979-ben szerezte meg kémia-fizika szakos középiskolai tanári oklevelét az ELTE Természettudományi Karán. A fizika tantárgy tanításának módszertanába a legendás *Vermes Miklós* vezette be. Diplomájának megszerzése után a budapesti Közlekedésgépészeti Szakközépiskolában kapott állást, majd 1981-ben a budapesti Petőfi Sándor Gimnáziumban a fizika munkaközösség vezetőjévé választották. 1991-ben került iskolánkba, ahol vezetőtanári státuszt kapott. 1998-tól három éven át az iskola igazgatóhelyettese, majd egy éven keresztül megbízott igazgatója volt, egy igen

nehéz helyzetben vállalva a megbízást. Odaadóan, szerényen és becsülettel végezte munkáját igazgatóként, tanárként és osztályfőnökként is.

Tanári munkájának egyik jellemzője volt az állandó önképzés. 1981 óta volt tagja az Eötvös Loránd Fizikai Társulatnak, 2003-tól az ELFT Középiskolai Oktatási Szakcsoportja vezetőségének. A Társulat 1998-ban Mikola-díjjal ismerte el munkásságát. 1988-ban Kiváló Munkáért kitüntetésben részesült. 2006-ban megkapta az „ERICSSON a matematika és fizika tehetségeinek gondozásáért” díját fizikából. Évről évre részt vett az Eötvös Társulat Fizikatanári Ankétján. Rendszeres látogatója volt a CERN-nek, több ízben szervezett kirándulást iskolánk diákjainak a CERN-be, utoljára 2013 nyarán.

Tanári pályáján kiemelkedő fontosságúnak tartotta a tehetségek felismerését, általában a tehetséggondozást. Szakköröket szervezett és vezetett, tanórán kívül is sokat foglalkozott tanítványaival. Az eredmények sorából kiemelhetők a Mikola Sándor Fizikaversenyen elért első, harmadik és ötödik helyezések, a KöMaL pontversenyén kiérdemelt dicséret, az Ifjú Fizikusok Nemzetközi Versenyén kivívott III. díj.

Az összegyűjtött információkért köszönet Radnóti Katalin tanárnőnek és a komal.hu oldalnak.

A negyedik emeleti fizikatanári fejlethetetlen színfoltja volt. Az asztalán tucatjával heverték a saját maga és a tanárjelöltjei által összeállított kísérleti eszközök. Bármikor felmerült egy lehetséges tanórai demonstráció ötlete, neki mindig volt egy fiókja, szekrénye, doboza, amiből előkerült egy használható alkatrész vagy akár egy komplett kísérlet. A saját maga által vásárolt eszközöket is örömmel bocsátotta az iskola és a kollégák rendelkezésére. És kifogyhatatlan volt a régmúlt történeteiből is Muki bácsiról (Vermes Miklós), *Marx* professzor úrról, a Petőfi Gimnáziumban eltöltött évekről, jelöltjeiről és diákjairól.

De önmagát soha nem tolta előtérbe. A szó legjobb értelmében volt „régivágású” tanár. Hatalmas tapasztalatot őrzött, következetes volt, tanítási stílusának minden apró részletét meg tudta indokolni, ugyanakkor jelöltjeit soha nem akarta saját képére formálni. Türelmesen, szeretettel terelve hagyta őket kibontakozni. Az óravázlat minden pontját, az órán elhangzott minden mondatot és minden mozzanatot kellő részletességgel, de sosem terjengősen beszélt meg. A jelöltek ötleteit, elképzeléseit nem csak megvalósulni hagyta, de mindig segített is a megvalósításukban, akkor is, ha éppen nem értett egyet az elképzeléssel. Az egyik, Gyulára különösen jellemző eset talán akkor történt, amikor egy jelölt-

jének felvettem egy kísérleti eszköz ötletét, amit órán be lehetne mutatni. A jelölt nekiállt elkészíteni az eszközt, Gyula pedig kinyitotta azt a szekrényét, amiben az eszközhez használható, saját kezűleg kipreparált mosógépmotor feküdt, és jó két héten keresztül segített az összeállításban. A kísérlet végül nem működött. Az eszköz igen, de órai kísérletként nem volt elég meggyőző és nem is volt elég izgalmas – éppen úgy, ahogy azt Gyula már az eszköz-összeállítás legelején megjósolta.

Az egyik legkiegyensúlyozottabb ember volt, akit ismertem. Soha nem láttam idegesnek, a problémákat felismerte, de mindig jókedvűen, mosolyogva fogott megoldásukhoz. A tanításhoz nem kötődő hobbikban is elmerült: rendszeresen járt kirándulni, gombászni és kaktuszokat gondozni. Mindez a jókedv és boldogság személyes kisugárzásában is érződött, a hátul összekulcsolt kézzel sétálásában, az örökös mosolygásában, a türelmes hanghordozásában.

Hiányozni fognak történetei, segítségnyújtása, a jelöltekkel való foglalkozása, az íróasztalán felstócolt könyvhalom, az okos, vidám beszélgetések a szünetekben. De legfőképpen ő fog hiányozni. Szeretettel: családjával, barátaival, kollégáival és diákjaival együtt szomorú szívvel búcsúzunk tőle.

Basa István